

שאלה: התורה צייתה שנספור בימים אלו לא רק חמשים יום אלא גם שבעה שבועות. מה הענין?

תשובה: קדמונינו אמרו כי ימים אלו בין פסח לשבועות הם ימי הכנה לקבלת התורה. כיון ש"דרך ארץ קדמה לתורה" צריכים אנו ללמוד מדות טובות, עוד לפני שנהיה ראויים להבין בתורה, ולפני שהצליח לקיים מצוותיה. לכן אמרו בפרקי אבות (ג, ט):

"כל שִׁירָאת חֵטְאוֹ קוֹדֶמֶת לְחֻכְמָתוֹ, חֻכְמָתוֹ מְתַקְּיָמָת. וְכֹל שִׁחְכָמְתוֹ קוֹדֶמֶת לְיִרְאָת חֵטְאוֹ, אֵין חֻכְמָתוֹ מְתַקְּיָמָת.

הוא הִיָּה אֹמֵר, כֹּל שִׁמְעָשִׂיו מְרַבֵּין מִחֻכְמָתוֹ, חֻכְמָתוֹ מְתַקְּיָמָת. וְכֹל שִׁחְכָמְתוֹ מְרַבֵּה מִמְעָשָׂיו, אֵין חֻכְמָתוֹ מְתַקְּיָמָת."

לכן שים לב, הרמב"ם פתח את ספרו ב"הלכות יסודי התורה", כלומר יסודות האמונה. ושם פירט כמעט כולם, פרט לענין בוא המשיח, זה הוא שם בסוף ספרו, בהלכות מלכים, כי הוא יהיה מלך ישראל. אחרי יסודות האמונה מיד פתח ב"הלכות דיעות", כלומר המדות הטובות. ורק אחרי שפירס ענינים אלו רק אז התחיל ב"הלכות תלמוד תורה". ולא הפך את הסדר, למרות ש"תלמוד תורה כנגד הכל". כי אם אין מדות טובות, לא יצליח אותו האדם להגיע למסקנות נכונות בתורתו, וגם לא צליח לממש את לימודו.

והנה שבע מדות אלו מה הן? הסביר לנו רבי אברהם בנו של הגר"א (בביאורו לאגדות מסכת בבא קמא טז ע"א) [א] תאוה (של אכילה גסה) [ב] קנאה [ג] גאווה [ד] קמצנות [ה] זנות [ו] שנאת הבריות [ז] בטלה.

שבוע ראשון היה בימי הפסח, אז הסתפקנו ב"לחם עוני", מצה פשוטה. זה שימש צמצום תאות האכילה, וכמו שכתב הרב קוק בביאורו להגדה של ליל הסדר.

ממילא שבוע שני עלינו לפעול נגד מדת הקנאה, שיצר הרע מכניס בנו מדה רעה שצר לנו כשרואים אנו הצלחת יהודי אחר. עלינו לדעת כי הקב"ה הקציב לכל אחד מה המתאים לו (יומא לח, ב), ולא לחשוב שהשני חטף ממה שמגיע לנו.

ושבוע שלישי עלינו לחנך את עצמנו לענוה. להכיר את חסרוננו, ולא לחשוב על עצמנו שאנו כליל השלימות. לדעת את האמת ולכן לשאוף תמיד לתקן את עצמנו יום יום שנהיה טובים יותר.

וכן הלאה, בכל שבוע ושבוע נטפל בתיקון מדה אחרת. ואז בעזרת השם בבוא יום קבלת התורה, שסגולה זו חוזרת בכל שנה ושנה ביום המסוגל ההוא, נהיה כלי מוכן לקבל כל הברכה.